

[Alvilda Larsen.]

ning af 1948. Den svenske regering påviser det samme i sin afvisning af bl. a. nødvendigheden af en lejeudligning mellem gammelt og nyt byggeri, idet den siger, at der har i realiteten aldrig bestået frihed på boligmarkedet. Ikke desto mindre siger man i dag: vi må have denne frihed på boligmarkedet, det er absolut nødvendigt.

Det er derimod en kendsgerning, at vi i dag ikke har boliger nok. I København, f. eks., er der, udover de boligsøgendes behov for boliger, absolut brug for nye boliger til mindst 75 000 mennesker, der bor i usunde boliger — det var, hvad stadslægen for København, dr. Esther Ammundsen, nævnte så sent som i sidste uge, og gjorde det i bitre og hårde bemærkninger. Også Vesterbros Boligaktion har igen slået til lyd for nødvendigheden af at bygge flere boliger snarest muligt, og i frisk erindring er vel også endnu appellen fra 80 kendte mænd fra hele landet, overvejende fra kirkelige kredse, med 8 biskopper i spidsen, til os herinde om at samle alle kræfter til den hurtigst mulige afhjælpning af dette vort alvorligste samfundsonde. Det er nødvendigt — hedder det i denne henvendelse — om ikke uoverskuelige menneskelige værdier skal gå til grunde. Dette siges, efter at man med tal har påvist, at boligsituationen her i Danmark ikke i væsentlig grad har bedret sig siden 1945. Alligevel foreslås der nu en såkaldt frigørelse på den måde, at der bliver fri opsigelsesret om 1 år for beboerne i tofamiliehuse. Det vil sige, at 75 000 familier, der bebod lejligheder i sådanne huse, simpelthen prisgives bolignøden.

De nye bestemmelser om vedligeholdelseskontoen sammenholdt med opsigelsesretten om 1 år for de 75 000 i tofamiliehusene — og denne begrænsede opsigelsesret er jo kun forløber for det, der senere skal ske, for en almindelig opsigelsesret — åbner i sandhed uhyggelige perspektiver.

Hvordan tør man overhovedet, når der ikke er boliger nok, begynde at tale om opsigelsesret? Nej, giv først lejerne frihed til bytning af lejligheder indenfor de bestående rammer; så opnår vi bedre bevægelighed på boligmarkedet, der menes at være påkrævet.

Må jeg i denne forbindelse spørge, om man har gennemtænkt, hvad ændringsfor-

slagene om ophævelse af boliganvisning i kommuner med under 15 000 indbyggere kan føre med sig, f. eks. i de kommuner, der grænser op til større byer som Aalborg og Aarhus. Vil det ikke betyde, at en by som Aalborg, der har boligløse, kan skyde disse fra sig, ud til de små nabokommuner, der så på den ene eller anden måde, hvad de er forpligtet til, må løse dette boligproblem? Jeg vil tro, at de små kommuner ikke vil føle særlig stor glæde ved denne form for lettelse på boligmarkedet.

Endvidere bortfalder nu også den beskyttelse, som f. eks. de logerende hidtil har haft; det er dog noget, der betyder en hel del ikke mindst i hovedstadsområdet. Fra den 15. april er alle logerende opsigelige. I den forbindelse ønsker jeg svar på, om de lejeforhøjelser, der her er tale om, kan væltes over på de logerende.

Jeg ønsker også lidt mere forklaring på den nye bestemmelse i § 24 i lejeloven, der siger, at

„også tvistigheder om opfyldelsen af lejerens renholdelses- og vedligeholdelsespligt afgøres af huslejenævnet.“

Hvad tænkes der på med denne bestemmelse? Er meningen den, at den omfatter de lejere, som kontraktmæssigt har vedligeholdelsespligten — og den har jo masser af lejere fået i de senere år — og som nu skal betale 8 pct. mere i leje; og skal den forstås sådan, at værten kan komme og sige: De vedligeholder dårligt, hr. Petersen; nu må De møde i huslejenævnet og få pålagt at vedligeholde bedre? Det må han i så fald, hvadenten han har penge til det eller ej. Han — lejereren — har jo ikke fået — og får ikke — nogen kompensation for den vedligeholdelse, man kræver af ham, sådan som grundejerne nu får det. Tværtimod får lejereren ovenikøbet en forhøjelse. Skal det forstås sådan, at man vil stille ejer og lejer lige, hvad vedligeholdelsespligten angår? Så vil vi i hvert fald ikke være med. I årevis har ejeren frigjort sig for sin pligt. Han får nu en lejeforhøjelse plus 10 pct. til vedligeholdelse, men lejereren får forhøjelsen og yderligere krav om vedligeholdelsespligt, hvor han i virkeligheden havde krav på en lejenedsættelse. Kan det virkelig være meningen med den nye bestemmelse i § 24?

Endnu et spørgsmål. Jeg har ikke kunnet finde nogen rimelig forklaring på — ja, der findes overhovedet ingen forklaring på